

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra I denne søde jule-tiid

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-idm140726736522736/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

Saa farer al min kummer bort,
 Naar jeg mig rei besinder:
 At Gud saa hiertens inderlig
 Af evighed har elsket mig,
 Og er min broder vorden,
 Jeg aldrig glemmer disse ord,
 Som klingede i engle-koor:
 Nu er der fred paa jorden!

6. Og blandes end min fryde-sang
 Med graad og dybe sukke,
 Saa skal dog korsets haarde tyng
 Mig aldrig munden lukke;
 Naar hiertet sidder meest beklemt,
 Da bliver frydens harpe stemt,
 At den kand bedre klinge,
 Og knuste hierter føle best,
 Hvad denne store fryde-fest
 For glæde har at bringe.

7. Halleluja, vor striid er endt,
 Hvo vilde mere klage?
 Hvo vilde mere gaae bespændt
 I disse fryde-dage?

5, 10: der] her J 6-7. 5, 7-10: at den kaud . . . bringe! At dend kand bedre lyde. Saa Kaarsel selv, naar Jesus vil, Maa ogsaa hjælpe Sielen til Med Psalmer ad udbryde A. — V. 7 findes ikke i A. Verset har dog været kendt, inden det 1730 fremkom i J. I Johanna Christiana Riises (senere Brorsons anden hustru) eksemplar af A findes det håndskrevet i følgende form: Hallelujah, vor striid er endt Hvem vilde mere klage Hvo vilde mere gaae bespændt I disse fryde dage, Stung høit i sky Gudsz kirke flock Hallelujah nu har ieg nock Den lyst har Ingen Ige, Hallelujah. hallelujah. Gudsz San er min ieg gaar herfra Med ham til himerige. Og i Pontoppidans salmebog, 1740, hvortil Brorson må have levetret verset, inden *Troens rare klenodie* endnu var udkommet, hedder det i 7, 7: *den lyst er uden Ige*, og i 7, 9: *jeg gaar herfra*. Nærmere herom i L. J. Koch, *Brorson-Studier*, 1938, s. 63 ff.

7, 8: bespændt] beklemt. — I salmens oprindelige skikkelse, hvor den endte med v. 8, passede slutningen ikke rigtig til begyndelsen. Medens de første vers var menighedens festsang, trådte dette præg tilbage i det trostende slutningsvers, som havde individuel karakter og end ikke nævnte jule. Brorson har følt dette. Derfor har han dels ændret v. 6, så det kom til at tale om *denne store frydefest*, dels digtet v. 7 til. Det nye slutningsvers genoptager den jublende tone fra salmens første del, og den får derved helt karakteren af den store kirkesalme. Det er ikke en enkelt eller en lille kreds, vi hører synge. Det er hele den kristne kirke. I v. 1 hedder det: *Din lof skal høres, Frelsmand, Saa blåt og*